

Naboens lokum

Naboens lokum er væltet omkuld
Og vores det læner mod gærde'
Bedre de'er at ha' sig en liden en
End det er at lade være

Men farfar skal syng'
Farfar skal syng'
Farfar skal syng' for fjollen lil

Man tænker og undrer hvordan den sku' vær'
Hvis ilden sku' slukke på arnen
Og vi sku' ik' ku' kog
Og vi sku' ik' ku' steg
Og vi sku ik' få mad til grisen

Røver'n har stjålet vores lokumsbrædt
Og potten den revned' i morgens
Der findes så meget som er bøvlet og svært
Der findes så mange sorger i verden

Men farfar skal syng'
Farfar skal syng'
Farfar skal syng' for fjollen lil

Den her sang findes i utallige varianter i Finland og Sverige og synges stadig, ikke mindst som drikkeviser. MO kan huske den fra sin barndom, sat netop til den her melodi, der er kendt som "fiskeskärsvisan." Dansk tekst / MO

Kongebørnene

Kongens børn af Engeland
Danmark stander i blomst
De blev røvet og ført af land
Fra Engeland er de kommen

Og det stod hen i fjorten år
De to begyndte at længes så såre

Så den ældste tog den yngste ved hånd
Og så gik de sig ned til den strand

Der så de nu en ravn så sort
Vil du føres os til borgens port

Da de kom til borgen hen
Den engelske dronning hun ventede dem

Kan I brygge og kan i bage brød
Da gerne jeg viljer i tjeneste tage

Ja vi kan brygge og vi kan bage brød
Langt bedre kan vi væve med guld så rød

Den ældste søster væven trende;
den yngste væved den ud til ende,

De vævede hjort og de vævede hind
De vævede sig selv med blegen kind

Og dronningen stod og så derpå
Et tæppe af guld var alt hvad hun så

Jeg giver jer i vævekoneløn
Den ene min bror og den anden min søn

Nej vi vil ikke vore egen bror have
Ej heller så vil vi vore morbroder trolove

Er det sandt hvad I siger her
Da må I være mine døtre så kær

Og der blev fest over alt i den gård
Nu har vi fundet små børnene vår

*Tekst: frit efter DgF 146; "Marsk Stigs døtre"
Mel. optegnet i 1874 af E.T. Kristensen efter Karen Olesdatter, Karup, Lysgaard Herred*

Stolt Signhild

Stolt Signhild lader brygge og blande
vin

- så fager falder den rin -

hun byder sin broder hjem til sig

- udi brynjer alle -

Og de drukke mjød og de drukke vin,
de drukke så længe som solen skinne.

Den broder da han skulle hjemad
vende,
stolt Signhild byder hannem
følgesvende.

”Og hvad skal jeg med følgesvende,
mine fjender ere nu alle i senge.”

Men da han kom for nordens by,
der mødte han sine fjender syv.

Og der han kom for nordens ris,
der blev han sine fjender vis.

”Jeg beder Eder mine fjender for Gud,
I lade mig blæse i forgyldte lur.”

Han blæste i lur han blæste så hårdt,
det hørte Stolt Signhild udi sin gård.

Han blæste så hårdt han blæste så
længe
det hørte Stolt Signhild udi sin seng.

Stolt Signhild råber over al sin gård,
”I bringe mig ud min ganger grå.

I lede mig ud min ganger grå,
vel atten år siden den dagen så.

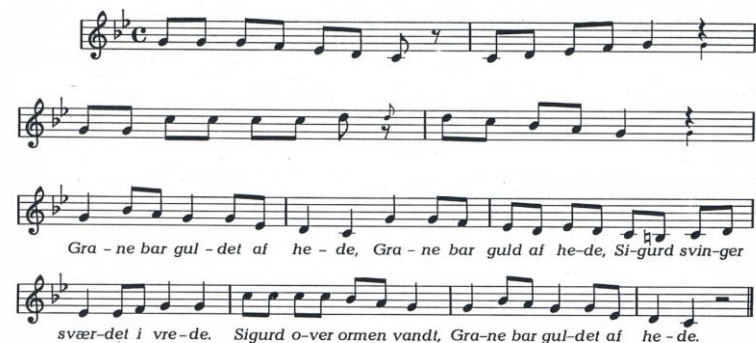
I hente mig ud mit glavin og spjud,
vel atten år siden de vare ude.”

Stolt Signhild red så fast hun rendte,
sin gode fole derover hun sprængte.

Hun HUG ihjel hans fjender syv,
så førte hun hannem levende til by.

*Tekst og melodi: (færøsk) variant af DgF
(Danmarks Gamle Folkeviser) nr. 185*

Sigurd Fafnersbane

Ormen gled af guldet frem, det skal hver mand vide
Sigurd sad på Granes ryg, dristigt mon han ride.

*Grane bar guldet af hede,
Grane bar guld af hede, Sigurd svinger sværdet i vrede.
Sigurd over ormen vandt,
Grane bar guldet af hede.*

Tredive alen dybt var vandet hvorved ormen lå,
brystet raged' op deraf, på fjeldet halen lå.

Rask var da den unge Sigurd, han med sværdet slog
kløvede den blanke orm, sønder i stykker to.

Ormens hjerte stegte han, det gik nok så trangt:
spiddet af det hårde træ var tredive alen langt.

Sigurd blev om hænder hed, strøg sig da om munden:
fuglesang og dyresprog straks han fatte kunne.

Fafners rige skat af guld Sigurd måtte få,
da han vog den blanke orm på Gnitahede lå.

I den årle morgenstund førend sol oprandt,
fir'ogtyve kister guld på Granes ryg han bandt.

Færøsk folkeviser, oversættelse: H.J. Lyngbye

Holger Danske og Burman

Burman red for slottet op
han lod sit glavin skinne.
"Stat op du Islands konge,
jeg vil din datter vinde!"
Holger Dansk vandt sejer over Burman

Burman var så fæl en trold
jeg siger Jer for sande;
han åd kun kød fra kristne mænd
og drak blod i stedet for vande.

Det var skønne jomfru,
hun tog sin røde kåbe.
Så gik hun til det fangetorn
og stilled' sig der at råbe:

"Hører du mig, Holger Dansk?
Du hjælpe mig i nøden!
Der er en trold der begærer mig
- det er langt værre end døden!"

Det var Holger Danske
som den jomfru svare:
"Giv mig mad og drikke
så skal jeg trolden klare!"

Jomfruen gav ham klæder ny,
ud af de allerbedste.
Og kongen gav ham brynje ny
og dertil sværd og heste.

Burman red i byen ind
han ville den jomfru bortføre.
Men da mødte han Holger Dansk
- da fik han andet at gøre.

De stred en dag de stred i to
den tredje dag til kvælde,
før det lykkedes Holger Dansk
den fæle trold at fælde.

Holger trak sit gode sværd;
det skinnede så røde.
Så slog han Burmans hoved i to
så blodet randt dennem til døde

Kongen red til Holger hen:
"Jeg vil dig ikke svige.
Du skal have datteren min
og halvdelen af mit rige."
Holger Dansk vandt sejer over Burman

*Tekst og melodi: varianter af DgF 30.
Mel.Sverige Medeltida Ballader 216D, optegnet i
Värmland i 1810-erne*

Tre skalke

Der stode tre skalke og tænkte på et
råd
tingluti, tangluti, lustudilej
hvordan de til møllerens datter ville nå
Stolten Adelus.
Bådsmandshus, krusmusidus,
tingluti, tangluti, lustudilej,
krestomani for snurrevurreri.
for ceremoni.

De to tog den tredje og stopped' i en
sæk
Så bar de ham over den møllere bæk.

"Og hvad haver du i sækken din?"
"Jeg haver rug og hvede så fin."

"Du sætte din sæk ved min datters
seng,
for der kommer slet ingen rotter
frem."

Men når der blev mørkt i hver eneste
vrå,
begyndte vores sæk at krybe og gå.

"O fader, o fader du tænde lys,
der er kommet tyve i møllerehus."

Men skalken han klapped' på den
rosen kind:
"Og du skal være allerkæresten min."

"O fader, o fader du slukke lys,
det var blot en kat, han tog den mus!"

Da svared' den kælling, i bænken lå:
"Den kat den har sgu' træsko støvler
på!"

"Og ti du kælling, der får du skam!
I morgen der skal du i mølleredam!"

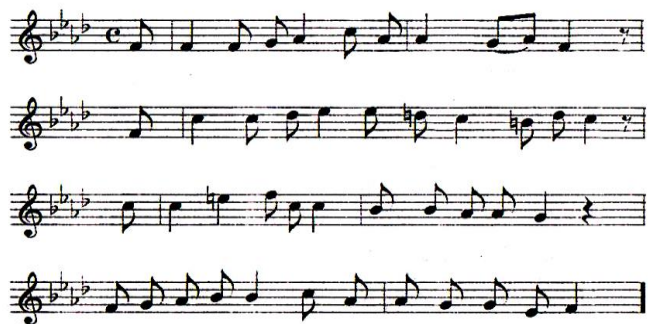
Og kællingen sank, men posen flød,
de arme mand sad på bredden og
græd.

Den kælling hun sank, og posen flød,
og alt det mel det blev til grød.

Den kælling i bækken hun havde kun
én tand.
Den hug hun i hans røv og så hev hun
sig i land.

Gammel dansk skæmtevis

Svend Vonved

Og hør du mig nordmand hvad jeg
siger dig
ni de spørgsmål skal du besvare mig
og enten skal du døden modtage
eller det skal gå dig vel i dine dage

Og sig hvad er vel det rundeste hjul
og hvor fejrer man den fagreste jul
og hvad skinner videre end svanen
og hvad råber højere end tranen

Jo solen er vel det rundeste hjul
i himmelen fejrer man den fagreste jul
og månen skinner hvidere end svane

og torden råber højere end tranen

Men sig mig hvad lægger vel den
bredeste bro
hvorunder småfiskene kan tumle sig i
ro
og hvad dækker jorden med et klæde
og hvor finder død mand sit sæde

Jo solen den lægger vel den bredeste
bro
hvorunder småfiskene kan tumle sig i
ro

og sneen dækker jorden med et klæde
i graven finder død man sit sæde

Men sig hvad er mørkere end natten
den grå
og hvad slår stærkere end lærkevinger
små
hvorhen fører vejen den brede
den menneskene betræder med glæde

Jo tanken er mørkere end natten den
grå
og hjertet slår stærkere end
lærkevinger små
til helvedet fører vejen den brede
den menneskene betræder med glæde

Og hør dig mig nordmand hvad jeg
siger dig
ni de spørgsmål har du besvaret mig
og intet skal du døden modtage
nej, det skal gå dig vel i dine dage

*Tekst: DgF 18 men især efter Leif Varbergs
pers. vers.*

*Melodi: SMB 205 Ha, (opt. af Emil Öberg 1862
eller -63 efter "en gammel blind kone" i
fattighuset, Lunda socken, Södermanland,
Sverige)*

Ramund

Ramund var sig en bedre mand
om han havde bedre klæder
Dronningen gav hannem klæder på
stand
af blålgarn, bast og læder
"Sådan vil jeg ikke ha'e" sagde Ramund
"Sådan står mig ikke bra,"
sagde Ramund den unge

Ramund gik sig ved saltens søstrand
der så han syv jætter stande
"Tager jeg Ramund i min mindste hånd
og kaster ham langt af lande"
"Det gør ikke ene du" sagde Ramund
"Komme må i alle syv,"
sagde Ramund den unge

Ramund tog til sit gode sværd
det han kaldte Dymlingen Røde
Hug han de jætter syv med en færd
at blodet randt dennem til døde
"Der ligger alle syv," sagde Ramund
"Alt står jeg her endnu,"
sagde Ramund den unge

Ramund ladede skibene syv
med guld og med ædle stene
sejled så over sø så stiv
alt hen til kejserens lande
"Nu er vi kommet her," sagde Ramund
"Nu har vi bedre lært,"
sagde Ramund den unge

Kejseren stod ved sit vindue og så
med angest og sorrigfuld mine
"Hvem er den mand som i gården mon
stå
og der så hæsselig grine?"
"Det er mig og jeg har lyst," sagde
Ramund
"Med dig at vov' en dyst,"
sagde Ramund den unge

"Kære Ramund du skåne mit liv
jeg så end aldrig din lige
Min yngste datter vil jeg dig give
og halvdelen af mit rige
"Det tar jeg når jeg vil," sagde Ramund
"Og så din datter til,"
sagde Ramund den unge

Ramund tog til sin store kniv
den han kaldte Dymlingen dyre
Skilte han kejseren af med hans liv
at hovedet fløj femten mile
"Jeg mente den ej bed," sagde Ramund
"Alt rinder blodet ned,"
sagde Ramund den unge

Variant af DgF 28

Og de bar stadig øl ind

Der sad ti kæmper i gildesalen
Og lytted' muntre til skjæmt fra skjalden
Et mægtigt højreb på bålet drejed'
De åd og drak- navnlig drak - for meget
For de bar stadig øl ind.

Og hist på fjorden lå viking'snekken
med dragesejlet og skjolderækken,
men ingen tænkte på ufredsfærden,
i dag var tvædragt ej deres verden,
for de bar stadig øl ind.

Og deres kvinder sad surt i krog'ne,
Med kast af kødben man holdt dem
vågne,
For der var højreb, og der var høj-ræb,
Og deres høvding åd med en møggreb.
Og de bar stadig øl ind.

Man slog på skjolde, og skjalden harpen,
Han sang og skæmted' og var forvarpen;
Det var det jordiske skønne Valhal,
Men pluds'lig blev deres høvding hal'gal
Og de bar stadig øl ind.

Han skreg: "Nu springer jeg over ilden"
Til megen moro det straks blev kilden.
Han sprang med kraft, men han blev
forfjumsen
Til alles skræk gik der ild i numsen
Men de bar stadig øl ind.

Da de fik slukket de fæle gnister
Var høvding Hagbart ble'et olm og
bister;
Han dræbte trende mand med sin kølle,
For Hagbart var noget af en bølle...
Men de bar stadig øl ind. Så blev der
moro og kamp og kiven,
Selv dronning Sigrid kom ind med

riven;
De sled og slagted' og slog hinanden,
Og Uffe Fredegod fik på panden
Men de bar stadig øl ind.

Fru Hildur endte i sulekarret
Og Gamle Gorm fik sin isse arret;
Da skreg Stig Styrvoldt, hvis kind var
furet:
"Nu vil jeg storme til jomfruburet!"
Men de bar stadig øl ind.

Did gik da jagten med slag og slingren,
Niels Nisseøl faldt og brækked' fingren'
Med sprut og spyttten som styrtesøer
De styrted' løs på de vakre møer -
Men de bar stadig øl ind

Så kom da natten, og månen lyste,
I kæmpers favntag hver jomfru gyste.
Og smækkys gjalded' og kjortler
revned'
Og ingen bid of nogen mø blev levnet;
Men de bar stadig øl ind.

Da morg'nen gryed' lå alle udstrakt
Og ingen skåler blev længre udbragt.
Men da de vågned' og det var silde,
Syn's alle, det var et herligt gilde -
For de bar stadig øl ind.

Du gæve viking med horn på hjelmen,
du fyldte skæbnen med skæmt og
skælve.
Du drak din mjød, og du drog i møen.
Hil dig! Du herlige søn af søen
Der bæres stadig øl ind

*Revyvise, tekst: Hans Ole Nielsen, Melodi: Karl
Viggo Meyer*

Norden for Trondhjem

Norden for Trondhjem, der stander en lind
Dens grene når tusinde mile omkring
- og en liden jord -

Under den samme lind, der ligger en dal
Der lever min Kæreste, så klar som krystal

I den samme dal, der stander et hus
Der sidder min Kæreste, så klar som et lys

I det samme hus, der stander en stol
Der sidder min kæreste, så klar som en sol

Under den samme stol, der rinder en strøm,
hver nat kommer jeg min kæreste i drøm

I den samme strøm, der flyder to kar
Den ene med tårer, den anden med vin

Så skænker jeg for allerkæreste min
Ret aldrig får du et bedre glas vin

Så drikker, så drikker, allerkæreste min
Ret aldrig får du et bedre glas vin

Og gid jeg var hjemme, og hjemme var her
Og grøden var kogt og lagt udi smør

Jeg ønsker min Kæreste så mangen god stund
som fisken i havet og græsset i lund

Jeg ønsker min Kæreste så mangen god nat
som himmelen er med stjerner besat

Færøsk variant af DgF 515

Bonden og kragen

Den bonde han ganger sig ud i den skov
- *hej-a-ho* sig ud i den skov -
der så han en krage der sad og sov
- *hej-a-ho, tra-la-la-la-la-la-la* -

Og bonden han vendte og løb sin vej
”Aj, aj, mor! Den krage den bider mig!”

Men konen hun sad ved ilden og spandt
”Hvornår så du en krage vel bide en
mand?”

Og bonden han spændte sin bue for knæ
så skød han den krage ned af det træ

Og kragen den førte han hjem til sit hus
af taljen de støbte tolv pund lys

Af fjerene laved’ de dyner til seng
til mand og kone og pige og dreng

Og kødet de saltede ned i et kar
der blev også en sursteg til gammelfar

Af skindet de syede tolv par sko
foruden de støvler han gav til sin bror

Af tarmene snoede de lange reb
af fødderne gjord’ de en møgegreb

Af halsen de laved’ en lydende lur
han løb meget værre ned naboens tyr

Af hovedet gjord’ de en stokkeknep
af næbbet de gjorde en tøndetap

Af blæren der laved’ de vinduesglas
det lys de gav kom godt tilpas

Af øjnene laved’ de perler på snor
der hænger de nu om halsen og glor

Af skroget de gjorde et gangende skib
det bedste som udi fjorden gik

Af vingerne gjorde de sejl og mast
af halen de gjorde en fejekost

Af rumpen de gjorde en fingerring
den krage var god til så mange ting

Syng nu den sang hvem helst der vil
tag intet fra men læg hellere til

*Gammel skæmtevis, udbredt i hele Norden.
Ældste version ”Kragens Vjse” fra skillingetryk
fra 1642(1697)*

Sanghæfte

til Vikingelandsbyens Venner

Inspirationsturen 2015